

Arrest

nr. 101 162 van 18 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. LIEVENS loco advocaat V. VEREECKE en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 juni 2012 en hebben zich op 19 juni 2012 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers op 27 juni 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 9 augustus 2012.

1.3. Op 25 oktober 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, H. S. (...), bent een vijftientwintigjarige sjiitische Afghaanse van Hazara-origine. U bent geboren in het dorp Karez in het district Khas Uruzgan in de provincie Uruzgan. Voor uw huwelijk woonde u daar met uw ouders en uw vier broers met hun gezin. U bent nooit naar school geweest maar kreeg u kreeg toen u zes jaar was thuis een jaar les van uw vader. U huwde uw echtgenoot A. A. (...) (O.V. X) op 7 hoet van vorig jaar (Afghaanse kalender, 26 februari 2011), een tweetal maanden voor uw vertrek. U heeft geen kinderen. Uw echtgenoot en uw schoonvader waren landbouwers en bezaten vier jerib grond. Uw familie en schoonfamilie wonen nog steeds in het dorp Karez.

De problemen die ertoe geleid hebben dat u Afghanistan diende te verlaten werden veroorzaakt door uw activiteiten als lerares. Een tweetal jaar geleden begon u les te geven aan een aantal kleine meisjes uit het dorp. In de maand hamal van dit jaar (21 maart – 21 april 2012) zette u deze lessen stop vanwege problemen met de ouders van uw leerlingen en andere dorpelingen. Een maand voor uw vertrek werd u er valselijk van beschuldigd dat u de meisjes zou opzetten tegen het islamitische geloof en zou aanmoedigen het christelijke geloof aan te hangen. Dit gerucht werd verspreid door uw neef Hossein, die banden heeft met de taliban. Hij vertelde uw vader bovendien dat hij ook de taliban zou inlichten over de lessen die u gaf. In het verleden had u problemen met uw neef Hossein omdat hij u een huwelijksaanzoek deed waar uw vader weigerde op in te gaan. Verder werd ook een klacht tegen u ingediend door de dorpelingen bij het districtshoofd waardoor u tevens de overheid vreest. Toen de oom van uw echtgenoot over uw problemen hoorde, kwam hij naar uw huis om jullie te melden dat jullie diezelfde nacht het land moesten verlaten. U verliet Afghanistan met uw echtgenoot A. A. (...) op het einde van hamal 1391 (Afghaanse kalender, april 2012). U kwam samen met uw echtgenoot in België aan op 18 juni 2012 waar u de volgende dag asiel aanvraagde.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban en de overheid omdat u beschuldigd werd jonge meisjes te onderwijzen over het christelijke geloof.

U en uw echtgenoot leggen geen documenten voor die uw asielrelaas ondersteunen.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

U legt immers geen enkel concreet bewijs voor van de feiten die de kern van uw asielrelaas vormen én uw verklaringen zijn onvoldoende overtuigend om op zich bewijs te vormen.

In de eerste plaats wordt geen geloof gehecht aan uw verklaringen dat u les gaf aan meisjes uit uw dorp.

Het CGVS stelt zich vragen bij de manier waarop u de kennis heeft verworven die u aan de meisjes zou doorgegeven hebben. *U bent nooit naar school geweest en verklaart dat het uw vader was die u leerde lezen en schrijven. Het is echter weinig geloofwaardig dat u in staat zou zijn kinderen te leren lezen en schrijven aangezien u zelf slechts één jaar, tussen uw zesde en uw zevende, door uw vader onderwezen werd en na dit jaar nooit ander onderwijs genoten heeft (CGVS p.7). Dat er meisjes waren die na uw lessen ook effectief konden lezen en schrijven (CGVS p.13) verbaast, gezien de beperkte opleiding die u zelf genoot. Uw vader, die ervoor gezorgd heeft dat u leerde lezen en schrijven, heeft zelf ook onderwijs genoten maar u weet niet waar hij naar school ging, noch of hij lessen volgde bij een mullah of op een andere plaats (CGVS p.8). Uw vader was, volgens uw verklaringen, een uitzondering in het dorp omdat hij er belang aan hechtte u onderwijs te verschaffen. In deze context is het weinig aannemelijk dat hij u nooit zou hebben meegedeeld waar of bij wie hij onderwijs genoten heeft. Er wordt geconcludeerd dat u er niet in slaagt duidelijkheid te verschaffen over de*

manier waarop u de kennis heeft verworven die u in staat gesteld zou hebben meisjes te leren lezen en schrijven.

Er dient ook te worden opgemerkt dat de manier waarop u weergeeft hoe u de kinderen les gaf, een weinig doorleefde indruk geeft. U las de Koran, de leerlingen lasen wat u zei en u corrigeerde hen. Om hen te leren schrijven, schreef u een zin in hun schriftje die zij dan meerdere keren overschreven (CGVS p.11). Dit is een erg algemene en daardoor weinig overtuigende uiteenzetting over de manier waarop u ervoor zorgde dat deze meisjes konden lezen en schrijven, zeker gezien u een tweetal uur per dag les gaf en dit gedurende een periode van meer dan een jaar (CGVS pp.12,14).

Verder verklaart u dat het als een misdaad beschouwd wordt wanneer een vrouw het huis verlaat (CGVS p.22) en het uitzonderlijk is dat vrouwen in uw dorp elkaar een bezoek brengen (CGVS p.11). Uw echtgenoot geeft aan dat vrouwen het recht niet hebben naar buiten te gaan (CGVS echtgenoot p.11). **Gezien deze context is het weinig aannemelijk dat de meisjes uit uw dorp elke dag in groepjes van twee of drie naar uw huis – en later naar het huis van uw schoonfamilie - kwamen om lessen te volgen** (CGVS p.12), **maar dat de dorpingen niet op de hoogte waren van uw activiteiten als lerares** (CGVS p.14) vóór uw neef Hossein dit nieuws verspreidde. U weet evenmin of de mullah van het dorp op de hoogte was van de lessen die u gaf (CGVS p.18). In een dorp met 200 tot 300 families (CGVS p.11; CGVS echtgenoot p.5) is het weinig aannemelijk dat niet opgemerkt zou worden dat u les gaf aan een vijftiental meisjes, rekening houdend met de context waarin vrouwen het huis niet verlieten en uw verklaring dat nieuwe leerlingen zich aanmeldden door mond-aan-mond-reclame (CGVS p.12).

Aangezien u meer dan een jaar lang les gaf (CGVS p.12) aan meisjes in een context waar volgens uw verklaringen niemand naar school gaat vanwege het risico gedood te worden (CGVS p.8), kan van u een zekere kennis over of betrokkenheid bij de algemene situatie op het vlak van onderwijs verwacht worden. Dit is echter allesbehalve het geval, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw activiteiten als leerkracht verder ondermijnd wordt. Wanneer u gevraagd wordt of er, in uw regio of dorp, nog mensen waren die les gaven, antwoordt u negatief. Op de vraag of u dan de enige leerkracht in het dorp was, antwoordt u dat u niet weet of iemand in het geheim les gaf (CGVS p.14). U geeft verder aan dat er geen scholen zijn in uw regio (CGVS p.7), terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er verschillende scholen bestaan in uw district Khaz Uruzgan (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). U zou gehoord hebben dat er in het districtscentrum een school is, maar u kent de naam van die school niet (CGVS p.8). U verklaart dat het in uw regio risicovol is om naar school te gaan en dat u van dorpingen uit de regio hoorde dat er problemen waren die te maken hadden met onderwijs. U kunt echter geen enkel voorbeeld van een dergelijk probleem geven (CGVS p.8). Uw antwoord dat mensen gedood, onthoofd of verminkt werden, kan niet overtuigen omdat dit heel algemeen is en u er niet in slaagt deze voorvallen concreet te maken met voorbeelden (CGVS p.8). Uw echtgenoot maakt in deze context melding van scholen die door de taliban in brand werden gestoken, maar hij weet niet waar deze scholen zich bevonden. Omdat deze incidenten zouden plaatsgevonden hebben in dorpen dicht bij jullie dorp én u als lerares werkte en deze branden dus ook de bezorgdheid van uw echtgenoot moeten hebben gewekt, is het zeer opmerkelijk dat uw echtgenoot hier niet meer weet over te vertellen (CGVS echtgenoot, p.10). Gevraagd of u weet heeft van scholen die werden gesloten in uw provincie, geeft u aan dat u daarover gehoord heeft maar u kunt hier verder niets over vertellen, noch zeggen waar die scholen zich bevonden (CGVS p.10). U bent niet op de hoogte of er, vóór de aanwezigheid van de taliban, scholen bestonden in uw regio (CGVS p.8). Uw vader zou naar school geweest zijn, maar u kan niet zeggen waar dat was (CGVS p.8). Verder weet u niet of er NGO's actief zijn op het vlak van onderwijs in uw regio of in de rest van Afghanistan (CGVS p.16). **Uit uw verklaringen blijkt dat u zeer weinig voeling heeft met de ruimere context waarin u als leerkracht actief was. Hierdoor wordt de onaannemelijkheid van uw verklaringen over uw onderwijsactiviteiten verder onderstreept.**

Met bovenstaande argumenten wordt geconcludeerd dat uw verklaringen over de lessen die u gaf, niet overtuigend zijn. Omdat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw activiteiten als lerares in uw dorp, worden ook uw verklaringen over de problemen die u vanwege deze lessen zou hebben ondervonden – vrees voor vervolging door de taliban en een klacht die door de dorpingen tegen u werd ingediend - eveneens ongeloofwaardig geacht. Bovendien ondersteunen verschillende elementen deze conclusie.

*U besliste Afghanistan te ontvluchten omdat uw neef Hossein banden had met de taliban en ermee dreigde uw activiteiten aan hen kenbaar te maken. U weet echter niets over zijn banden met de taliban. U zegt zelf dat u niet veel over hem en zijn activiteiten weet en uit uw verklaringen blijkt dat inderdaad het geval te zijn. De uitleg dat hij soms weken verdween met zijn vrienden, volstaat niet om aannemelijk te maken dat uw neef Hossein gelieerd zou zijn aan de taliban (CGVS p.22). **Aangezien het hier uw neef betreft die in uw dorp woonde en u in het verleden reeds ten huwelijk vroeg (CGVS p.20), kan verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van zijn banden met de taliban.***

*Verder verklaart u dat de dorpelingen een klacht hadden ondertekend om aan het districtshoofd voor te leggen. U, noch uw echtgenoot, weet echter niet wie het districtshoofd is bij wie de dorpelingen deze klacht tegen u neerlegden (CGVS p.19; CGVS echtgenoot p.14). Verder weet u niet hoeveel mensen deze klacht ondertekenden. U zou gehoord hebben dat handtekeningen verzameld werden van ouderen en bekende mensen in het dorp, maar u kan dit niet met zekerheid zeggen (CGVS p.21). **Uw gebrekkige kennis omtrent de personen die klacht indienden tegen u, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw aangehaalde vrees door de autoriteiten te worden terechtgewezen (CGVS p.19).***

In deze context dient ook opgemerkt te worden dat het weinig aannemelijk is dat u meer dan een jaar aan vijftien meisjes uit het dorp lesgeeft, zonder dat u daarvoor ooit negatieve reacties heeft gekregen (CGVS p.17). Het is dan ook weinig aannemelijk dat de dorpelingen zich opeens tegen u zouden keren omdat uw neef in het dorp verklaarde dat u de kinderen wilde bekeren tot het christendom. Er kan verondersteld worden dat de ouders op de hoogte waren van de lessen die hun kinderen kregen en hiertegen gereageerd zouden hebben indien zij dit nodig vonden. Het is dan ook weinig aannemelijk dat de dorpelingen zich opeens tegen u keren vanwege het woord van uw neef. Het feit dat vijftien gezinnen hun meisjes meer dan een jaar bij u lessen lieten volgen (CGVS p.15), staat in groot contrast met de plotse ommekeer waarbij de dorpelingen u wilden aanklagen (CGVS p.21).

Tenslotte kan worden aangestipt dat uw verklaringen wat betreft de huidige situatie van uw familie weinig plausibel zijn. U verklaart dat u na uw vertrek uit Afghanistan geen contact meer hebt gehad met uw familie. Dit zou te wijten zijn aan het feit dat u en uw echtgenoot overhaast het land moesten verlaten en er slechts één publieke telefoon in het dorp was waarvan u het nummer niet heeft meegenomen (CGVS p.16). Indien u in Afghanistan werkelijk zou vrezen voor uw leven, dan mag op zijn minst van u verwacht worden dat u er alles aan zou gedaan hebben om op eender welke manier terug in contact te komen met uw familie om te weten of zij problemen ondervonden hebben omwille van u. Het feit dat u nagelaten hebt dit te doen, doet enigszins afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u de taliban en de overheid vreest omdat u ervan beschuldigd werd de meisjes uit uw dorp te onderwijzen over het christelijke geloof omwille van uw onaannemelijke en vage verklaringen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

In het licht van al het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

U en uw echtgenoot legden geen documenten voor die bovenstaande vaststellingen kunnen weerleggen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

U kon het CGVS er echter niet op afdoende wijze van overtuigen dat u tot uw vertrek verbleef in het dorp Karez in het district Khas Uruzgan in de provincie Uruzgan. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u weinig affiniteit vertoont met de omgeving waarvan u verklaart dat u er uw ganse leven doorbracht.

Het is opvallend dat uw echtgenoot geen prijzen kan noemen van de producten die zijn vader op de markt verkocht. Uw echtgenoot kan niet zeggen hoeveel een zak meel kocht (CGVS echtgenoot p.8). Wanneer hij gevraagd wordt naar prijsverschommelingen, geeft hij aan dat hij gehoord heeft dat de prijzen stegen maar dat hij hier niet meer informatie over kan geven (CGVS echtgenoot p.8). Het is weinig aannemelijk dat uw echtgenoot niet op de hoogte is van de prijzen van de producten die zijn vader verkocht. Aangezien hij de kost verdiende met landbouw, kan verwacht worden dat hij hier beter van op de hoogte is. Dat uw schoonvader hem nooit de prijzen vertelde en dat uw schoonvader het geld bijhield waardoor uw echtgenoot niet wist welke prijzen die circuleerden (CGVS echtgenoot pp.8,9), is weinig overtuigend.

U woonde in een dorp waar de meerderheid Hazara is en waar Pashtounen een minderheid vormen. U kan echter geen voorbeeld geven van een Pashtounse familie in uw dorp (CGVS pp.10,11). Ook al hadden zij hun eigen moskee en woonden zij op een afstand van uw huis (CGVS echtgenoot p.9), in een relatief klein dorp, waar u volgens uw verklaringen van geboorte tot vertrek woonde, is het weinig aannemelijk dat u geen Pashtounse familie kan aanduiden. Zeker gezien de verklaring van uw echtgenoot dat er veel problemen waren tussen Hazara's en Pashtounen (CGVS echtgenoot p.3), kan verwacht worden dat de minderheid aan Pashtounse families in uw dorp niet onopgemerkt zouden zijn gebleven.

Zoals eerder vermeld, is het opmerkelijk dat u en uw echtgenoot spreken over scholen die in brand werden gestoken en incidenten waarbij mensen verminkt werden, maar kan geen van u beiden hier voorbeelden van of extra informatie over geven. Uw echtgenoot heeft het over een aantal Iraniërs die naar Afghanistan teruggekeerd zijn en brutaal vermoord werden, maar kan niet zeggen waar dit incident zich heeft voorgedaan (CGVS echtgenoot p.18). Uw echtgenoot weet verder niet of er zich militaire basissen bevinden in de provincie Uruzgan. Hij geeft aan dat de buitenlanders gestationeerd zouden kunnen zijn in de hoofdstad (CGVS echtgenoot p.15). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat er zich verschillende militaire basissen in Uruzgan bevinden, onder andere in de provinciehoofdstad Tarin Kowt (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier).

Er dient verder aangestipt te worden dat het zeer opmerkelijk is dat u na uw huwelijk bij uw schoonfamilie in uw dorp introk, maar u zich niet herinnert hoeveel broers uw echtgenoot heeft hoewel u verklaart dat al uw schoonbroers in het huis woonden waar u ook verbleef. Dat u het precieze aantal broers van uw echtgenoot niet kan zeggen (CGVS p.6), doet twijfels rijzen over uw verklaring dat u samen met hen en de rest van uw schoonfamilie woonde in het dorp waar u opgroeide.

Hoewel u verklaart van uw geboorte tot uw vertrek in april 2012 in uw dorp Karez in het district Khas Uruzgan in de provincie Uruzgan te hebben gewoond, lijken bovenstaande elementen de geloofwaardigheid hiervan aan het wankelen te brengen.

Hoedanook kan er, gezien uw verklaringen, vanuit gegaan worden dat u een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de precare veiligheidssituatie in het dorp Karez in het district Khas Uruzgan in de provincie Uruzgan kunt vermijden door zich in de stad Kaboel te vestigen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u en uw echtgenoot, ondanks het feit dat geen van beiden formeel onderwijs genoten heeft, Dari kunnen lezen en dat u bovendien ook Dari schrijft (CGVS echtgenoot pp.10,11), hetgeen een integratie in Kaboel vergemakkelijkt. Daarnaast wordt geoordeeld dat iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Vanuit het kader van een asiëldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Kaboel in de weg staat.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghaanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bremmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. A. (...), bent een zevenentwintigjarige sjjiitische Afghaan van Hazara-origine. U bent geboren in het dorp Karez in het district Khas Uruzgan in de provincie Uruzgan. U woonde er met uw ouders, broers, zussen en uw echtgenote. U bent niet naar school geweest maar leerde Dari lezen in de moskee. U huwde uw echtgenote H. S. (...) (O.V. 7531987) op 7 hoet van vorig jaar (Afghaanse kalender, 26 februari 2011), een tweetal maanden voor uw vertrek. U heeft geen kinderen. U en uw vader werkten als landbouwer en bezaten vier jerib grond. Uw familie en schoonfamilie wonen nog steeds in het dorp Karez.

U en uw echtgenoot beroepen zich volledig op dezelfde problemen. Hieronder leest u het feitenrelaas dat ook in de beslissing die toegezonden werd aan uw echtgenote terug te vinden is.

De problemen die ertoe geleid hebben dat u Afghanistan diende te verlaten werden veroorzaakt door uw activiteiten als lerares. Een tweetal jaar geleden begon u les te geven aan een aantal kleine meisjes uit het dorp. In de maand hamal van dit jaar (21 maart – 21 april 2012) zette u deze lessen stop vanwege problemen met de ouders van uw leerlingen en andere dorpelingen. Een maand voor uw vertrek werd u er valselyk van beschuldigd dat u de meisjes zou opzetten tegen het islamitische geloof en zou aanmoedigen het christelijke geloof aan te hangen. Dit gerucht werd verspreid door uw neef Hossein, die banden heeft met de taliban. Hij vertelde uw vader bovendien dat hij ook de taliban zou inlichten over de lessen die u gaf. In het verleden had u problemen met uw neef Hossein omdat hij u een huwelijksaanzoek deed waar uw vader weigerde op in te gaan. Verder werd ook een klacht tegen u ingediend door de dorpelingen bij het districtshoofd waardoor u tevens de overheid vreest. Toen de oom van uw echtgenoot over uw problemen hoorde, kwam hij naar uw huis om jullie te melden dat jullie diezelfde nacht het land moesten verlaten. U verliet Afghanistan met uw echtgenoot A. A. (...) op het einde van hamal 1391 (Afghaanse kalender, april 2012). U kwam samen met uw echtgenoot in België aan op 18 juni 2012 waar u de volgende dag asiel aanvraagde.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban en de overheid omdat u beschuldigd werd jonge meisjes te onderwijzen over het christelijke geloof.

U en uw echtgenoot leggen geen documenten voor die uw asielrelaas ondersteunen.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u niet aannemelyk gemaakt hebt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich op dezelfde asielmotieven steunt als deze die werden ingeroepen door uw echtgenote. Gezien de motieven van uw echtgenote niet aannemelyk werden bevonden kan er ook in uw hoofde niet van worden uitgegaan dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie dient te moeten koesteren of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenote. (zie hieronder).

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

U legt immers geen enkel concreet bewijs voor van de feiten die de kern van uw asielrelaas vormen én uw verklaringen zijn onvoldoende overtuigend om op zich bewijs te vormen.

In de eerste plaats wordt geen geloof gehecht aan uw verklaringen dat u les gaf aan meisjes uit uw dorp.

Het CGVS stelt zich vragen bij de manier waarop u de kennis heeft verworven die u aan de meisjes zou doorgegeven hebben. U bent nooit naar school geweest en verklaart dat het uw vader was die u leerde lezen en schrijven. Het is echter weinig geloofwaardig dat u in staat zou zijn kinderen te leren lezen en schrijven aangezien u zelf slechts één jaar, tussen uw zesde en uw zevende, door uw vader onderwezen werd en na dit jaar nooit ander onderwijs genoten heeft (CGVS p.7). Dat er meisjes waren die na uw lessen ook effectief konden lezen en schrijven (CGVS p.13) verbaast, gezien de beperkte opleiding die u zelf genoot. Uw vader, die ervoor gezorgd heeft dat u leerde lezen en

schrijven, heeft zelf ook onderwijs genoten maar u weet niet waar hij naar school ging, noch of hij lessen volgde bij een mullah of op een andere plaats (CGVS p.8). Uw vader was, volgens uw verklaringen, een uitzondering in het dorp omdat hij er belang aan hechtte u onderwijs te verschaffen. In deze context is het weinig aannemelijk dat hij u nooit zou hebben meegedeeld waar of bij wie hij onderwijs genoten heeft. **Er wordt geconcludeerd dat u er niet in slaagt duidelijkheid te verschaffen over de manier waarop u de kennis heeft verworven die u in staat gesteld zou hebben meisjes te leren lezen en schrijven.**

Er dient ook te worden opgemerkt dat de manier waarop u weergeeft hoe u de kinderen les gaf, een weinig doorleefde indruk geeft. U las de Koran, de leerlingen lasen wat u zei en u corrigeerde hen. Om hen te leren schrijven, schreef u een zin in hun schriftje die zij dan meerdere keren overschreven (CGVS p.11). Dit is een erg algemene en daardoor weinig overtuigende uiteenzetting over de manier waarop u ervoor zorgde dat deze meisjes konden lezen en schrijven, zeker gezien u een tweetal uur per dag les gaf en dit gedurende een periode van meer dan een jaar (CGVS pp.12,14).

Verder verklaart u dat het als een misdaad beschouwd wordt wanneer een vrouw het huis verlaat (CGVS p.22) en het uitzonderlijk is dat vrouwen in uw dorp elkaar een bezoek brengen (CGVS p.11). Uw echtgenoot geeft aan dat vrouwen het recht niet hebben naar buiten te gaan (CGVS echtgenoot p.11). **Gezien deze context is het weinig aannemelijk dat de meisjes uit uw dorp elke dag in groepjes van twee of drie naar uw huis – en later naar het huis van uw schoonfamilie - kwamen om lessen te volgen** (CGVS p.12), **maar dat de dorpelings niet op de hoogte waren van uw activiteiten als lerares** (CGVS p.14), vóór uw neef Hossein dit nieuws verspreidde. U weet evenmin of de mullah van het dorp op de hoogte was van de lessen die u gaf (CGVS p.18). In een dorp met 200 tot 300 families (CGVS p.11; CGVS echtgenoot p.5) is het weinig aannemelijk dat niet opgemerkt zou worden dat u les gaf aan een vijftiental meisjes, rekening houdend met de context waarin vrouwen het huis niet verlieten en uw verklaring dat nieuwe leerlingen zich aanmeldden door mond-aan-mond-reclame (CGVS p.12).

Aangezien u meer dan een jaar lang les gaf (CGVS p.12) aan meisjes in een context waar volgens uw verklaringen niemand naar school gaat vanwege het risico gedood te worden (CGVS p.8), kan van u een zekere kennis over of betrokkenheid bij de algemene situatie op het vlak van onderwijs verwacht worden. Dit is echter allesbehalve het geval, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw activiteiten als leerkracht verder ondermijnd wordt. Wanneer u gevraagd wordt of er, in uw regio of dorp, nog mensen waren die les gaven, antwoordt u negatief. Op de vraag of u dan de enige leerkracht in het dorp was, antwoordt u dat u niet weet of iemand in het geheim les gaf (CGVS p.14). U geeft verder aan dat er geen scholen zijn in uw regio (CGVS p.7), terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er verschillende scholen bestaan in uw district Khaz Uruzgan (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). U zou gehoord hebben dat er in het districtscentrum een school is, maar u kent de naam van die school niet (CGVS p.8). U verklaart dat het in uw regio risicovol is om naar school te gaan en dat u van dorpelings uit de regio hoorde dat er problemen waren die te maken hadden met onderwijs. U kunt echter geen enkel voorbeeld van een dergelijk probleem geven (CGVS p.8). Uw antwoord dat mensen gedood, onthoofd of verminkt werden, kan niet overtuigen omdat dit heel algemeen is en u er niet in slaagt deze voorvallen concreet te maken met voorbeelden (CGVS p.8). Uw echtgenoot maakt in deze context melding van scholen die door de taliban in brand werden gestoken, maar hij weet niet waar deze scholen zich bevonden. Omdat deze incidenten zouden plaatsgevonden hebben in dorpen dicht bij jullie dorp én u als lerares werkte en deze branden dus ook de bezorgdheid van uw echtgenoot moeten hebben gewekt, is het zeer opmerkelijk dat uw echtgenoot hier niet meer weet over te vertellen (CGVS echtgenoot, p.10). Gevraagd of u weet heeft van scholen die werden gesloten in uw provincie, geeft u aan dat u daarover gehoord heeft maar u kunt hier verder niets over vertellen, noch zeggen waar die scholen zich bevonden (CGVS p.10). U bent niet op de hoogte of er, vóór de aanwezigheid van de taliban, scholen bestonden in uw regio (CGVS p.8). Uw vader zou naar school geweest zijn, maar u kan niet zeggen waar dat was (CGVS p.8). Verder weet u niet of er NGO's actief zijn op het vlak van onderwijs in uw regio of in de rest van Afghanistan (CGVS p.16). **Uit uw verklaringen blijkt dat u zeer weinig voeling heeft met de ruimere context waarin u als leerkracht actief was. Hierdoor wordt de onaannemelijkheid van uw verklaringen over uw onderwijsactiviteiten verder onderstreept.**

Met bovenstaande argumenten wordt geconcludeerd dat uw verklaringen over de lessen die u gaf, niet overtuigend zijn. Omdat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw activiteiten als lerares in uw dorp, worden ook uw verklaringen over de problemen die

u vanwege deze lessen zou hebben ondervonden – vrees voor vervolging door de taliban en een klacht die door de dorpingen tegen u werd ingediend - eveneens ongeloofwaardig geacht. Bovendien ondersteunen verschillende elementen deze conclusie.

U besliste Afghanistan te ontvluchten omdat uw neef Hossein banden had met de taliban en ermee dreigde uw activiteiten aan hen kenbaar te maken. U weet echter niets over zijn banden met de taliban. U zegt zelf dat u niet veel over hem en zijn activiteiten weet en uit uw verklaringen blijkt dat inderdaad het geval te zijn. De uitleg dat hij soms weken verdween met zijn vrienden, volstaat niet om aannemelijk te maken dat uw neef Hossein gelieerd zou zijn aan de taliban (CGVS p.22). **Aangezien het hier uw neef betreft die in uw dorp woonde en u in het verleden reeds ten huwelijk vroeg (CGVS p.20), kan verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van zijn banden met de taliban.**

Verder verklaart u dat de dorpingen een klacht hadden ondertekend om aan het districtshoofd voor te leggen. U, noch uw echtgenoot, weet echter niet wie het districtshoofd is bij wie de dorpingen deze klacht tegen u neerlegden (CGVS p.19; CGVS echtgenoot p.14). Verder weet u niet hoeveel mensen deze klacht ondertekenden. U zou gehoord hebben dat handtekeningen verzameld werden van ouderen en bekende mensen in het dorp, maar u kan dit niet met zekerheid zeggen (CGVS p.21). **Uw gebrekkige kennis omtrent de personen die klacht indienden tegen u, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw aangehaalde vrees door de autoriteiten te worden terechtgewezen (CGVS p.19).**

In deze context dient ook opgemerkt te worden dat het weinig aannemelijk is dat u meer dan een jaar aan vijftien meisjes uit het dorp lesgeeft, zonder dat u daarvoor ooit negatieve reacties heeft gekregen (CGVS p.17). Het is dan ook weinig aannemelijk dat de dorpingen zich opeens tegen u zouden keren omdat uw neef in het dorp verklaarde dat u de kinderen wilde bekeren tot het christendom. Er kan verondersteld worden dat de ouders op de hoogte waren van de lessen die hun kinderen kregen en hiertegen gereageerd zouden hebben indien zij dit nodig vonden. Het is dan ook weinig aannemelijk dat de dorpingen zich opeens tegen u keren vanwege het woord van uw neef. Het feit dat vijftien gezinnen hun meisjes meer dan een jaar bij u lessen lieten volgen (CGVS p.15), staat in groot contrast met de plotse ommekeer waarbij de dorpingen u wilden aanklagen (CGVS p.21).

Tenslotte kan worden aangestipt dat uw verklaringen wat betreft de huidige situatie van uw familie weinig plausibel zijn. U verklaart dat u na uw vertrek uit Afghanistan geen contact meer hebt gehad met uw familie. Dit zou te wijten zijn aan het feit dat u en uw echtgenoot overhaast het land moesten verlaten en er slechts één publieke telefoon in het dorp was waarvan u het nummer niet heeft meegenomen (CGVS p.16). Indien u in Afghanistan werkelijk zou vrezen voor uw leven, dan mag op zijn minst van u verwacht worden dat u er alles aan zou gedaan hebben om op eender welke manier terug in contact te komen met uw familie om te weten te komen of zij geen problemen hebben ondervonden omwille van u. Het feit dat u nagelaten hebt dit te doen, doet enigszins afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u de taliban en de overheid vreest omdat u ervan beschuldigd werd de meisjes uit uw dorp te onderwijzen over het christelijke geloof omwille van uw onaannemelijke en vage verklaringen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

In het licht van al het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

U en uw echtgenoot legden geen documenten voor die bovenstaande vaststellingen kunnen weerleggen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden

in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

U kon het CGVS er echter niet op afdoende wijze van overtuigen dat u tot uw vertrek verbleef in het dorp Karez in het district Khas Uruzgan in de provincie Uruzgan. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u weinig affiniteit vertoont met de omgeving waarvan u verklaart dat u er uw ganse leven doorbracht.

Het is opvallend dat uw echtgenoot geen prijzen kan noemen van de producten die zijn vader op de markt verkocht. Uw echtgenoot kan niet zeggen hoeveel een zak meel kocht (CGVS echtgenoot p.8). Wanneer hij gevraagd wordt naar prijsverschommelingen, geeft hij aan dat hij gehoord heeft dat de prijzen stegen maar dat hij hier niet meer informatie over kan geven (CGVS echtgenoot p.8). Het is weinig aannemelijk dat uw echtgenoot niet op de hoogte is van de prijzen van de producten die zijn vader verkocht. Aangezien hij de kost verdiende met landbouw, kan verwacht worden dat hij hier beter van op de hoogte is. Dat uw schoonvader hem nooit de prijzen vertelde en dat uw schoonvader het geld bijhield waardoor uw echtgenoot niet wist welke prijzen die circuleerden (CGVS echtgenoot pp.8,9), is weinig overtuigend.

U woonde in een dorp waar de meerderheid Hazara is en waar Pashtounen een minderheid vormen. U kan echter geen voorbeeld geven van een Pashtounse familie in uw dorp (CGVS pp.10,11). Ook al hadden zij hun eigen moskee en woonden zij op een afstand van uw huis (CGVS echtgenoot p.9), in een relatief klein dorp, waar u volgens uw verklaringen van geboorte tot vertrek woonde, is het weinig aannemelijk dat u geen Pashtounse familie kan aanduiden. Zeker gezien de verklaring van uw echtgenoot dat er veel problemen waren tussen Hazara's en Pashtounen (CGVS echtgenoot p.3), kan verwacht worden dat de minderheid aan Pashtounse families in uw dorp niet onopgemerkt zouden zijn gebleven.

Zoals eerder vermeld, is het opmerkelijk dat u en uw echtgenoot spreken over scholen die in brand werden gestoken en incidenten waarbij mensen verminkt werden, maar kan geen van u beiden hier voorbeelden van of extra informatie over geven. Uw echtgenoot heeft het over een aantal Iraniërs die naar Afghanistan teruggekeerd zijn en brutaal vermoord werden, maar kan niet zeggen waar dit incident zich heeft voorgedaan (CGVS echtgenoot p.18). Uw echtgenoot weet verder niet of er zich militaire basissen bevinden in de provincie Uruzgan. Hij geeft aan dat de buitenlanders gestationeerd zouden kunnen zijn in de hoofdstad (CGVS echtgenoot p.15). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat er zich verschillende militaire basissen in Uruzgan bevinden, onder andere in de provinciehoofdstad Tarin Kowt (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier).

Er dient verder aangestipt te worden dat het zeer opmerkelijk is dat u na uw huwelijk bij uw schoonfamilie in uw dorp introk, maar u zich niet herinnert hoeveel broers uw echtgenoot heeft hoewel u verklaart dat al uw schoonbroers in het huis woonden waar u ook verbleef. Dat u het precieze aantal broers van uw echtgenoot niet kan zeggen (CGVS p.6), doet twijfels rijzen over uw verklaring dat u samen met hen en de rest van uw schoonfamilie woonde in het dorp waar u opgroeide.

Hoewel u verklaart van uw geboorte tot uw vertrek in april 2012 in uw dorp Karez in het district Khas Uruzgan in de provincie Uruzgan te hebben gewoond, lijken bovenstaande elementen de geloofwaardigheid hiervan aan het wankelen te brengen.

Hoedanook kan er, gezien uw verklaringen, vanuit gegaan worden dat u een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de precare veiligheidssituatie in het dorp Karez in het district Khas Uruzgan in de provincie Uruzgan kunt vermijden door zich in de stad Kaboel te vestigen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u en uw echtgenoot, ondanks het feit dat geen van beiden formeel onderwijs genoten heeft, Dari kunnen lezen en dat u bovendien ook Dari schrijft (CGVS echtgenoot pp.10,11), hetgeen een integratie in Kaboel vergemakkelijkt. Daarnaast wordt geoordeeld dat iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-,

clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Vanuit het kader van een asielsdossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Kaboel in de weg staat.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghaanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bremmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het onderzoek van de nieuwe gegevens

2.1. Ter terechtzitting van 22 maart 2013 stellen verzoekers dat verzoekster op armen en hoofd littekens heeft ten gevolge van de slagen en mishandelingen door de taliban. Verzoekers stellen dat verzoekster kort voor hun vertrek uit Afghanistan door de taliban geslagen werd en dat dit de reden voor hun vlucht is. Zij vervolgen dat verzoekster ontvoerd en mishandeld werd. Op de vraag waarom zij deze elementen pas ter gelegenheid van de terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar voren brengen, antwoorden verzoekers dat verzoekster aanvallen van misselijkheid krijgt als zij daarover moet praten, dat zij zich schaamde en gekrenkt was in haar eergevoel, dat zij bang was om een dergelijke aanval te krijgen en zij aldus niet eerder deze feiten heeft verteld. Verzoekster vervolgt dat zij niet dacht

dat zij een negatieve beslissing zou krijgen en zij aldus dacht dat het niet noodzakelijk zou zijn deze feiten te vertellen, dat het interview reeds 7 maanden geleden is en dat zij sindsdien gekalmeerd is, dat zij gevlucht is en dat haar toekomst hier wordt bepaald. Gevraagd naar een meer gedetailleerde toelichting bij de door verzoekers aangehaalde feiten van ontvoering en mishandeling van verzoekster, stelt verzoekster, nadat zij eerst aangaf dat het niet noodzakelijk was hier ter gelegenheid van onderhavige terechtzitting over te spreken op aanraden van de raadsman, uiteindelijk dat één week voor hun vertrek uit Afghanistan hun huis doorzocht werd, dat zij ontvoerd werd en opgesloten werd in een kamer door personen, dat zij in die kamer door die personen zwaar mishandeld werd, dat zij bewusteloos was maar wel de stemmen kon horen, dat zij met een stok of een steen geslagen werd en bewusteloos was, doch stemmen kon horen, dat zij haar neef niet heeft gezien maar zijn stem wel heeft gehoord, dat tijdens de mishandeling tijdens de ontvoering de daders haar waarschuwden geen les meer te geven aan de kinderen en dat toen zij bijkwam zij zich in haar eigen huis bevond. Verzoekster vervolgt dat zij 2 dagen na de ontvoering voor het huis van haar vader 'gezet' werd. Gevraagd aan verzoeker waar hij zich bevond op het ogenblik van de ontvoering en erna, antwoordt verzoeker dat hij aan het werk was en dat hij thuiskwam maar zijn echtgenote niet kon vinden, dat zij dicht bij haar huis gevonden werd door haar vader. Verzoeker stelde ook niet naar de autoriteiten te zijn geweest omdat er geen autoriteiten zijn in het gebied, om vervolgens te verklaren dat als er autoriteiten zijn, ze taliban zijn, ze 's nachts taliban zijn, dat de politie niets doet bij het aangeven van vermisten waarbij hij verwijst naar een commandant van de politie die zelfs al 80 mensen heeft gedood. Verzoekers vragen ten slotte om aandachtig hun asielaanvraag te onderzoeken.

De verwerende partij repliceert dat voornoemd relaas niet ernstig is, dat het nieuwe elementen betreft die noch tijdens het gehoor, noch in het verzoekschrift werden weergegeven, waarbij de verwerende partij wijst op de medewerkingsplicht.

2.2. "Nieuwe gegevens" zijn volgens artikel 39/76, §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) *"die welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de administratieve procedure waarin de gegevens hadden kunnen worden aangebracht en alle eventuele nieuwe elementen en/of nieuwe bewijzen of elementen ter ondersteuning van de tijdens de administratieve behandeling weergegeven feiten of redenen"*.

Wat de voorwaarden betreft waaronder nieuwe gegevens worden onderzocht, bepaalt artikel 39/76, §1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wat volgt:

"De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt slechts de nieuwe gegevens als aan de twee volgende voorwaarden is voldaan :

1° deze nieuwe gegevens zijn opgenomen in het oorspronkelijk verzoekschrift of, indien met toepassing van artikel 39/72, § 2, een verzoek tot tussenkomst wordt ingediend, in het verzoekschrift tot tussenkomst;

2° de verzoeker of de tussenkomende partij in het geval bedoeld in artikel 39/72, § 2, moet aantonen dat hij deze gegevens niet vroeger heeft kunnen inroepen in de administratieve procedure.

In afwijking van het tweede lid en desgevallend van artikel 39/60, tweede lid, kan de Raad met het oog op een goede rechtsbedeling, beslissen om elk nieuw gegeven in aanmerking te nemen dat hem ter kennis wordt gebracht door de partijen, met inbegrip van hun verklaringen ter terechtzitting, onder de cumulatieve voorwaarden dat :

1° deze gegevens steun vinden in het rechtsplegingsdossier;

2° ze van die aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen;

3° de partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen."

Omtrent de verplichting voor de Raad om "nieuwe gegevens" in aanmerking te nemen alsook het tijdstip voor het aanbrengen van "nieuwe gegevens", oordeelde het Grondwettelijk Hof tevens:

"Hoewel de bewoordingen van het derde lid van artikel 39/76, §1 van de wet van 15 december 1980, en met name het gebruik van het werkwoord "kan", het mogelijk lijken te maken dat de Raad beslist om geen rekening te houden met nieuwe gegevens, zelfs wanneer de drie cumulatieve voorwaarden zijn vervuld, moet die bepaling, teneinde in overeenstemming te zijn met de wil van de wetgever om aan de Raad een bevoegdheid met volle rechtsmacht toe te kennen, in die zin worden gelezen dat zij de Raad ertoe verplicht elk nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoeker voorlegt en dat van dien aard is dat

het op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kan aantonen, en daarmee rekening te houden, op voorwaarde dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij dat nieuwe gegeven niet eerder in de procedure kon meedelen” (GwH 30 oktober 2008, nr.148/2008, overweging B.6.5).

2.3. De vaststelling dat een stuk geen nieuw gegeven is in de zin als hiervoor bepaald, belet niet dat dit stuk mede in het beraad wordt betrokken in het raam van de rechten van de verdediging indien dit stuk wordt aangebracht, hetzij door de verzoekende partij ter adstructie van haar kritiek op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift, hetzij door de partijen als antwoord op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften voor de terechtzitting zouden zijn aangevoerd (RvV 24 juni 2010, nr. 45 395).

2.4. Waar verzoekers stellen dat verzoekster werd ontvoerd en mishandeld door de taliban omwille van haar activiteiten als lerares en dat dit incident aanleiding gaf tot hun vlucht uit Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat zij niet hebben aangetoond dat dit element niet eerder in de procedure, *in casu* bij het gehoor van het CGVS, kon worden medegedeeld.

Van verzoekers, die beweren te vrezen voor hun leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vragen, mag immers worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van hun asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van hun vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dienen dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hen de verplichting rust om hun volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Derhalve kon redelijkerwijze van verzoekers worden verwacht dat zij een dermate essentieel element als de ontvoering en mishandeling van verzoekster omwille van haar activiteiten als lerares zouden vermelden. Verzoeksters bewering dat zij aanvallen van misselijkheid krijgt als zij daarover moet praten, dat zij zich schaamde en gekrenkt was in haar eergevoel, dat zij bang was om een dergelijke aanval te krijgen en zij aldus deze feiten niet eerder heeft verteld, kan aldus, gelet op de voornoemde medewerkingsplicht en gelet op het essentieel karakter van dergelijke elementen, niet worden aangenomen. Ook verzoeksters verklaringen dat zij niet verwacht had dat zij een negatieve beslissing zou krijgen en zij aldus dacht dat het niet noodzakelijk zou zijn deze feiten te vertellen, dat het interview reeds 7 maanden geleden is en dat zij sindsdien gekalmeerd is, dat zij gevlucht is en dat haar toekomst hier wordt bepaald, kan niet aangenomen worden als verschoningsgrond voor het pas ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanbrengen van dergelijke essentiële elementen als het doorzoeken van het huis en het slaan, ontvoeren en mishandelen door de taliban van verzoekster omwille van haar activiteiten als lerares, gelet op het feit dat verzoekers hun asielrelaas net steunen op het feit dat zij vreesden vervolgd te worden in het land van herkomst omwille van de activiteiten van verzoekster als lerares.

De door verzoekers aangevoerde vrees voor vervolging betreft in essentie ‘een reeds geleden vervolging door verzoekster’ die geheel losstaat van de elementen van hun asielaanvraag zoals aangebracht en beoordeeld door het CGVS. Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij deze feiten niet eerder in de procedure hadden kunnen aanbrengen. Evenmin kan dit nieuw aangegeven feit van reeds geleden vervolging door verzoekster aanzien worden als een argumentatie ter adstructie van hun kritiek op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift, hetzij als antwoord op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften voor de terechtzitting zouden zijn aangevoerd.

De door verzoekers tijdens de beroepsprocedure aangebrachte vrees voor vervolging omwille van de reeds eerder geleden vervolging kan niet aanzien worden als een “nieuw gegeven” zoals omschreven in artikel 39/76, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet en volgens voormelde interpretatie door het Grondwettelijk Hof. Het aanbrengen van totaal nieuwe feiten die niet aanzien kunnen worden als een “nieuw gegeven” zoals hoger omschreven - en in wezen een nieuw asielrelaas met betrekking tot daden van vervolging en reeds ondergane vervolging betreffen - tijdens de beroepsprocedure, en die aldus niet door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen konden worden onderzocht en beoordeeld tijdens de administratieve behandeling, zou ertoe kunnen leiden dat de Raad bij gebrek aan onderzoeksbevoegdheid telkenmale verplicht wordt de bestreden beslissing te vernietigen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

3.1.1. Met betrekking tot het 'weigeren vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door ongeloofwaardig verhaal' stellen verzoekers allereerst dat men in de motivering aanhaalt dat de verklaringen betreffende het lesgeven niet overtuigend zijn. Na het uiteenzetten wat dienaangaande te lezen is in de bestreden beslissingen en in het gehoor, stellen verzoekers dat het niet onlogisch is dat verzoeksters de meisjes kon helpen met lezen en schrijven, dat zij het zelf had geleerd van haar vader en dus wist hoe zij het aan iemand moest bijbrengen, dat zij daarenboven haar vader altijd om tips kon vragen, aangezien haar vader haar had leren schrijven en lezen, dat het evident lijkt dat indien zij zich intensief bezighield met deze meisjes gedurende twee uur per dag en dit een jaar lang dat zij hen iets kon bijbrengen, aangezien het toch een uitgebreide periode betreft. Daarnaast stellen verzoekers dat het Commissariaat-generaal niet begrijpt dat verzoekster niet weet waar haar vader onderwijs heeft genoten en dat men het blijkbaar logisch vindt dat elk kind weet waar zijn ouders les hebben gevolgd, dat het nu eenmaal zo is dat de vader van verzoekster haar dit nooit heeft meegedeeld en zij hier ook niet naar gevraagd heeft aangezien dit geen uitermate belangrijke informatie is. Verzoekers menen dat het niet is omdat verzoekster niet weet waar haar vader onderwijs heeft gevolgd dat het ongeloofwaardig is dat zij les heeft gekregen van haar vader, dat niet ieder kind zal weten op welke scholen zijn ouders allemaal les hebben gevolgd.

Ten tweede stellen verzoekers dat het Commissariaat-generaal meent dat de manier waarop lesgegeven wordt weinig overtuigend is, dat verzoekster de Koran las en de leerlingen herhaalden wat zij zei, dat indien zij een fout maakten verzoekster hen corrigeerde, dat om de meisjes te leren schrijven, verzoekster een zin in hun schriftje schreef die dan meerdere keren werd overgeschreven, dat het Commissariaat-generaal het ongeloofwaardig vindt dat men op basis van die manier van lesgeven twee uur per dag over een periode van meer dan één jaar kan lezen en schrijven. Verzoekers vervolgen dat het Commissariaat-generaal deze manier van lesgeven blijkbaar te algemeen en onvoldoende vindt, dat verzoekster moeilijk haar volledig lesplan kon weergeven, dat zij heeft verteld welke methode zij gebruikte, dat blijkt dat zij op basis van herhaling haar leerlingen iets bijbracht, dat men uiteindelijk iets leert doordat het vaak herhaald wordt, dat indien men leerstof wil onthouden het ook vaak moet herhaald worden zodat het opgenomen wordt in het geheugen. Daarnaast stellen verzoekers dat men ook niet weet of de ouders van deze kinderen zich thuis nog bezighielden met het lezen en schrijven, zoals de vader van verzoekster bij haar deed, dat indien men twee uur per dag een jaar lang intensief opgevolgd wordt en de ouders dan nog eens thuis de meisjes helpen met het lezen en schrijven het evident lijkt dat de meisjes iets opstaken van deze lessen.

Ten derde bekritisieren verzoekers de bestreden beslissingen op het punt dat het Commissariaat-generaal stelt dat gezien het feit dat vrouwen het huis niet mogen verlaten, het weinig aannemelijk is dat de meisjes naar verzoekster thuis gingen en later naar het huis van de schoonfamilie om les te volgen en dat het ongeloofwaardig is dat de andere dorpsgenoten niet wisten dat verzoekster les gaf alvorens haar neef geruchten verspreidde en zeker aangezien verzoekster leerlingen kreeg op basis van mond-aan-mondreclame, dat verzoekster ook niet wist of de mullah van het dorp op de hoogte was van het lesgeven. Verzoekers menen dat de verklaringen van verzoekster overduidelijk verkeerd werden geïnterpreteerd, dat het evident is dat de dorpsgenoten die hun kinderen naar verzoekster stuurden, effectief weet hadden van de lessen, dat aangezien zij in het geheim les gaf, zij niet kan weten of alle dorpsgenoten of de mullah hiervan op de hoogte waren, dat dit zal afhangen van hoeveel rondverteld werd in het dorp. Zij vervolgen dat gezien het feit dat vrouwen normaal het huis niet mogen verlaten het overduidelijk is dat enkel de vrouwen dit in het geheim aan elkaar zullen doorvertellen, zodat het niet algemeen geweten zou zijn dat deze meisjes hun huis verlaten, dat door het feit dat de vrouwen het huis niet mogen verlaten en dat het lesgeven dus stil moest gehouden worden, het logisch is dat de activiteiten van verzoekster niet algemeen geweten waren in het dorp totdat haar neef dit had rondverteld.

Daarnaast gaan verzoekers in op het onderdeel van de bestreden beslissingen waar het Commissariaat-generaal meent dat een betrokkenheid bij de algemene situatie op het vlak van onderwijs verwacht mag worden van verzoekster omdat de kinderen volgens haar niet naar school gaan door het risico gedood te worden, dat volgens het Commissariaat-generaal verzoekster niet veel voeling heeft met de ruimere context waarin zij les gaf en dat hierdoor haar verklaringen betreffende haar onderwijsactiviteiten voor het Commissariaat-generaal onaannemelijk zijn. Verzoekers stellen allereerst dat verzoekster niet wist of er nog andere mensen les gaven, dat er volgens haar geen andere scholen in de regio waren terwijl uit de gegevens van het Commissariaat-generaal blijkt dat er wel scholen waren in het district Khas Uruzgan. Verzoekers geven aan dat verzoekster in het geheim les gaf, dat aangezien vrouwen niet zomaar het huis mogen verlaten en alles dus in het geheim moet gebeuren of via 'horen zeggen', het normaal is dat zij niet weet of er nog andere vrouwen les gaven, dat het feit dat zij niet weet of er andere scholen in de regio zijn, mede voortvloeit uit het gegeven dat zij niet zomaar naar buiten kan en dat zij geen officiële lerares is. Ten tweede gaan verzoekers in op de motivering van de bestreden beslissingen waar het Commissariaat-generaal het bizar vindt dat verzoekster gehoord had

dat er een school in het districtcentrum is maar zij er de naam niet van kent, waar het Commissariaat-generaal aanhaalt dat verzoekster dorpingen had horen zeggen dat er problemen waren met het onderwijs, maar dat zij daar geen voorbeeld van kon geven, waar het Commissariaat-generaal het feit dat verzoekster zei dat mensen gedood, onthoofd of verminkt werden veel te algemeen is en waar voornoemde erop wijst dat verzoekster gehoord had over scholen die gesloten werden in de provincie, maar er verder niets over wist, dat zij niet wist of er scholen waren voor de aanwezigheid van de taliban en zij ook niet weet of er NGO's actief zijn op het vlak van onderwijs in haar regio of in de rest van Afghanistan. Dienaangaande stellen verzoekers dat het feit dat verzoekster de naam niet wist van de school in het districtcentrum of dat zij niet weet welke scholen werden gesloten, opnieuw voortvloeit uit het feit dat zij zich enkel kan steunen op geruchten die zij van andere dorpingen hoorde, dat zij niet veel haar huis verliet en zij dus niet exact de volledige problematiek kon kennen, dat zij alles wat zij gehoord had heeft meegedeeld, dat er ook niet mag vergeten worden dat zij geen officiële leerkracht is en dat zij hierdoor niet van alles op de hoogte is als een werkelijke officiële leerkracht die lesgeeft in een school zou zijn. Terzijde wordt opgemerkt dat het effectief klopt dat scholen vaak aangevallen worden door de taliban en dat zij scholen soms dwingen om te sluiten. Verzoekers gaan ook nog in op de motieven van de betreden beslissingen met betrekking tot de 'voeling met het onderwijs' waar het Commissariaat-generaal aanhaalt dat verzoeker stelt dat scholen door de taliban in brand werden gestoken, maar hij niet weet waar exact en waar voornoemde meent dat verzoeker toch zou moeten weten waar deze scholen zich bevonden aangezien zijn echtgenote lerares was en deze branden in de nabije dorpen plaats vonden. Verzoekers poneren dat aangezien verzoekster thuis les gaf en niet op een school, het niet nodig was dat verzoeker hier weet van had, dat indien hij weet zou hebben dat huizen, waar thuislessen gegeven werden, in brand werden gestoken, hij waarschijnlijk wel zou moeten weten om welke huizen het gaat. Verzoekers stellen dat verzoeker weet dat zijn vrouw niet veel het huis verlaat en dat zij altijd thuis les geeft, dat het voor hem niet belangrijk is te weten welke scholen exact in brand werden gestoken, aangezien hij toch weet dat zijn vrouw daar zeker niet aanwezig was.

Ten vijfde bekritisieren verzoekers de bestreden beslissingen waar wordt gesteld dat verzoekster het land ontvluchtte mede door de geruchten die haar neef verspreidde, dat deze neef lid is van de taliban, dat verzoekster niet meer kon vertellen over de banden met de taliban, dat aangezien verzoekster ooit ten huwelijk werd gevraagd door haar neef en hij in haar dorp woonde, verwacht kan worden dat zij beter op de hoogte is van zijn banden met de taliban. Verzoekers stellen dienaangaande dat verzoekster zeker weet dat hij banden heeft met de taliban omdat zijn vrouw haar dit verteld heeft, dat het blijkt dat haar neef vaak met de leden van de taliban op stap gaat en zijn vrouw hierover geklaagd heeft bij haar, dat zij niet exact weet welke functie hij heeft bij de taliban, maar wel dat hij geaffilieerd is met de taliban en dat het ook zo is dat hij soms samen met de taliban op stap ging.

Daarnaast gaan verzoekers in op het feit dat klachten werden neergelegd bij het districthoofd tegen verzoekster en verzoekster niet exact wist hoeveel klachten er werden neergelegd en bij welk districthoofd en dat het Commissariaat-generaal hierdoor meent dat de vrees voor de autoriteiten niet geloofwaardig is. Dienaangaande stellen verzoekers dat verzoekster had opgevangen dat handtekeningen werden verzameld om klacht tegen haar in te dienen, dat zij enkel de informatie kan meedelen die zij heeft ontvangen, dat zij niet exact kan weten hoeveel klachten er werden ingediend tegen haar of wie allemaal klacht heeft ingediend, aangezien dit gegevens zijn die het districthoofd heeft, dat het feit dat hij dit niet heeft meegedeeld aan haar, verzoekster geen schuld aan heeft.

In een zevende punt bekritisieren verzoekers het motief van de bestreden beslissingen waar het Commissariaat-generaal vindt dat het ook ongeloofwaardig is dat de dorpingen hun meisjes meer dan een jaar les bij verzoekster lieten volgen en dan plots klacht indienen tegen verzoekster op basis van geruchten die haar neef verspreidt, dat de ouders toch op de hoogte moeten geweest zijn van welke lessen zij kregen en tegen het gerucht moeten gereageerd hebben. Verzoekers stellen dat zij niet begrijpen waarom zij niet eerst met verzoekster zijn komen praten over de problemen en denken dat de vader van verzoeksters neef de dorpingen heeft aangezet om klacht in te dienen, dat verzoekster uiteraard niet kan instaan voor de daden van een ander, dat de dorpingen waarschijnlijk zelf bang waren voor de consequenties van het gerucht dat verzoekster de kinderen les gaf over het christendom. Vervolgens gaan verzoekers in op de motivering van de bestreden beslissing waar het Commissariaat-generaal aanhaalt dat de verklaringen betreffende de huidige situatie van de familie weinig plausibel is, dat verzoekers na hun vertrek geen contact meer hebben gehad met de familie, dat verzoekster vertelt dat zij overhaast hebben moeten vertrekken en het nummer van de publieke telefoon in het dorp niet hebben kunnen meenemen en waar het Commissariaat-generaal stelt dat mag verwacht worden dat zij zouden proberen om in contact te komen met hun familie om te weten of zij in orde zijn. Desbetreffend argumenteren verzoekers dat zij effectief halsoverkop zijn moeten vluchten omdat de oom van verzoeker hen meedeelde dat zij diezelfde dag nog moesten vluchten, dat het ook zo is dat de communicatiemogelijkheden in Afghanistan zeer beperkt zijn en de bereikbaarheid zeer slecht is en het

hierdoor tot nu toe niet mogelijk is geweest om haar familie te contacteren, wat zij uiteraard ten zeerste betreuren.

Concluderend stellen verzoekers dat op basis van die motivering zij niet in aanmerking kwamen voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus en dat blijkt dat het verhaal niet zo ongeloofwaardig is als het Commissariaat-generaal aanhaalt.

3.1.2. Betreffende de 'weigering subsidiaire bescherming a.d.h.v. algemene situatie Afghanistan door twijfel afkomst verzoekers', bekritisieren verzoekers de motivering waar het Commissariaat-generaal van mening is dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij van het dorp Karez komen.

Verder gaan verzoekers eveneens in op het motief waar het Commissariaat-generaal stelt dat verzoekers zich moeten kunnen hervestigen in de stad Kaboel. Verzoekers menen dat het feit dat zij asiel hebben aangevraagd niet in hun nadeel mag gebruikt worden, dat zij enkel hun rechten hebben benut, dat een hervestiging in Kaboel niet evident is gezien het feit dat verzoeker een landbouwer is en dat Kaboel een stedelijke omgeving is. Verzoekers stellen dat het Commissariaat-generaal erop wijst dat het geweld er voor het overgrote deel gericht is op specifieke doelwitten, dat het bijgevolg niet uitgesloten is dat zij bij een terugkeer niet onder handen worden genomen door de taliban op basis van het gerucht dat verzoekster meisjes wilde bekeren tot het christendom, dat daarenboven uit de motivering zelfs blijkt dat er wel nog zelfmoordaanslagen zijn, maar enkel op high profile doelwitten, dat het hierdoor nog altijd mogelijk is dat zij als omstaanders slachtoffer worden van een zelfmoordaanslag, dat het ook onzeker is of zij kunnen rekenen op bescherming van de overheid, aangezien er klachten werden neergelegd tegen verzoekster waarin zij beschuldigd werd van het bekeren van meisjes tot het christendom, dat het bijgevolg niet mogelijk is om zich te hervestigen in Kaboel.

3.2. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen rechtsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting over voornoemd beginsel stellen verzoekers dat het eerst en vooral zo is dat er een immense corruptie is in Afghanistan, dat Afghanistan op plaats 180 van de 183 landen staat, dat hieruit volgt dat de overheid in Afghanistan verzoekers niet kan beschermen als zij hen al zouden willen beschermen, dat ook het ambtsbericht van Nederland dat dateert van juli 2012 aangeeft dat de overheid niet in staat is om hun burgers te beschermen en dat een individu voor zijn bescherming vooral afhankelijk is van zijn eigen opgebouwde relaties en netwerk. Vervolgens geven verzoekers een uiteenzetting over de taliban en de veiligheidssituatie in Karez in de provincie Uruzgan.

Aangaande de hervestiging in Kaboel stellen zij dat Kaboel zich in het centrum van het land bevindt, dat in 2011 het aantal burgerslachtoffers met 80% steeg ten opzichte van 2010, dat die stijging het gevolg was van grote zelfmoordaanslagen en dat die voorkwamen in de provincie Kaboel, dat in 2012 toch nog 3 grote aanslagen plaatsvonden, waarvan 2 in de hoofdstad Kaboel, dat een voorbeeld een aanslag is op een hotel waarbij tenminste 20 doden vielen en dat het vooral burgers waren die het slachtoffer waren. Verzoekers stellen dat de stad Kaboel algemeen relatief veilig lijkt ten opzichte van andere gebieden, dat er effectief veel meer politiemachten in Kaboel zijn dan voorheen, dat er toch nog aanvallen zijn van de taliban die erop gericht zijn psychologische druk uit te oefenen en te laten zien waartoe zij in staat zijn en er toch enkele high profile aanvallen waren die in de hoofdstad plaatsvonden, waarbij verzoekers verwijzen naar stuk 3 (vermoedelijk stuk 4: Algemeen ambtsbericht Afghanistan van juli 2012). Als voorbeeld halen verzoekers een aanslag op 11 december 2011 aan op een moskee in Kaboel waarbij 195 mensen gewond raakten en 56 mensen omkwamen. Zij verwijzen ook naar een aanval op 2 mei 2012 nabij een school waarbij 8 burgers om het leven kwamen en er 24 gewonde slachtoffers waren onder verwijzing naar stuk 3 (vermoedelijk stuk 4: Algemeen ambtsbericht Afghanistan van juli 2012). Verzoekers menen dat het effectief zo is, zoals het Commissariaat-generaal aanhaalt, dat de meeste aanslagen op high profile doelwitten gericht zijn, maar dit niet uitsluit dat deze aanslagen toch nog burgers het leven kost, dat het feit dat zij aangeraden worden om zich te hervestigen in een land waar duidelijk wel nog voldoende burgerslachtoffers vallen, een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Betreffende de 'Beleidsnota Subsidiaire bescherming voor Afgaanse asielzoekers' stellen verzoekers dat in voornoemde nota wordt vermeld dat asielzoekers afkomstig uit de ganse provincie Uruzgan subsidiaire bescherming krijgen, dat zij effectief afkomstig zijn uit deze provincie waardoor zij zeker en vast de subsidiaire bescherming moeten toegewezen krijgen, dat bijgevolg de overheid zich niet als een 'normaal, voorzichtig en redelijk mens' heeft gedragen aangezien zij zo'n cruciale elementen niet naar waarde schat.

3.3. In een derde middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 *iuncto* artikel 62 van de vreemdelingenwet.

3.3.1. In een eerste onderdeel met betrekking tot de asielaanvraag voeren verzoekers aan, na de weergave van een definitie van een vluchteling, dat blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben en dit op basis van het behoren tot een bepaalde religie. Verzoekers stellen lichamelijk en geestelijk geweld te vrezen omdat verzoekster ervan verdacht wordt meisjes te bekeren tot het christendom en dus zelf aanhanger te zijn van het christendom. Na een theoretische uiteenzetting over de gegronde vrees voor vervolging, argumenteren verzoekers dat de asielzoeker het voordeel van de twijfel krijgt als zijn verhaal geloofwaardig is en als er geen goede redenen bestaan om het voordeel niet toe te kennen. Zij menen dat blijkt dat hun verhaal zeer zeker geloofwaardig is aangezien alle aangehaalde ongeloofwaardigheden werden weerlegd. Verzoekers vervolgen met een uiteenzetting waarom zij menen te voldoen aan de definitie van vluchteling.

3.3.2. In een tweede onderdeel met betrekking tot de subsidiaire bescherming, stellen verzoekers, na de citering van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade en meer specifiek op de doodstraf of op een ernstige bedreiging van hun persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Aangaande de doodstraf herhalen verzoekers dat verzoekster er valselijk van beschuldigd wordt dat zij meisjes wil bekeren tot het christendom, dat in Afghanistan het strafbaar is met de doodstraf om een ander geloof dan de islam te belijden met verwijzing naar stuk 3 (vermoedelijk stuk 4: Algemeen ambtsbericht Afghanistan van juli 2012). Verder menen verzoekers dat zij het risico lopen op ernstige bedreiging van hun leven of persoon doordat er willekeurig geweld is in Afghanistan ten gevolge van een gewapend conflict, dat in Afghanistan vele gewapende groeperingen aanwezig zijn, dat de taliban daar één van is, dat de taliban onder de definitie van een AGE, een NON-STATE ARMED GROUP valt, waarbij ze verwijzen naar stuk 3 (vermoedelijk stuk 4: Algemeen ambtsbericht Afghanistan van juli 2012), dat zij een enorme macht in het zuiden hebben alwaar verzoekers wonen, dat zij een belangrijke machtsfactor zijn in het zuiden en hierdoor een enorme invloed hebben op het dagelijkse leven van Afghanen in deze regio, dat de taliban beschikt over een eigen opgezet rechtssysteem en schaduwoverheden en dat ze in sommige regio's zelfs hun eigen gevangenis hebben, waarbij ze verwijzen naar stuk 3 (vermoedelijk stuk 4: Algemeen ambtsbericht Afghanistan van juli 2012), dat de taliban daarnaast vaak zelfmoordaanslagen claimt en dit vooral doet om psychologische druk te zetten op de overheid, waarbij ze opnieuw verwijzen naar stuk 3 (vermoedelijk stuk 4: Algemeen ambtsbericht Afghanistan van juli 2012). Betreffende de 'Beleidsnota subsidiaire bescherming voor Afghaanse asielzoekers', herhalen verzoekers wat zij dienaangaande reeds hebben aangegeven in het tweede middel. Ook aangaande de hervestiging in Kaboel herhalen verzoekers wat zij reeds ter gelegenheid van het tweede middel hebben uiteengezet.

Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift om de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te hervormen en de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen en om in subsidiaire orde de subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

Als bijlage bij het verzoekschrift voegen verzoekers een document 'corruptie-index' alsook fragmenten uit 'Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van juli 2012'.

3.4. Omwille van de inhoudelijke verwevenheid worden alle middelen samen behandeld.

3.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

3.6. De bestreden beslissingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, zijn gestoeld op de vaststelling dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekster over haar activiteiten als lerares in haar dorp en bijgevolg ook niet aan het

vervolgingsrelaas. Zo stelt de commissaris-generaal onder andere vast dat (i) vragen kunnen gesteld worden bij de manier waarop verzoekster haar kennis heeft verworven die zij aan de meisjes zou hebben doorgegeven daar zij nooit naar school is geweest en verklaart dat haar vader haar leerde lezen en schrijven en dit gedurende één jaar, dat geconcludeerd kan worden dat verzoekster er niet in slaagt duidelijkheid te verschaffen over de manier waarop zij de kennis heeft verworven die haar in staat stelde de meisjes te leren lezen en schrijven, (ii) opgemerkt moet worden dat de manier waarop verzoekster weergeeft hoe zij de kinderen les gaf, een weinig doorleefde indruk geeft, dat zij verklaarde uit de Koran te lezen, dat de leerlingen lazen wat zij zei en zij hen corrigeerde, dat de meisjes een zin die verzoekster in een schriftje schreef meerdere keren overschreef, dat dit een erg algemene en daardoor weinig overtuigende uiteenzetting is over de manier waarop verzoekster ervoor zorgde dat deze meisjes konden lezen en schrijven, (iii) gezien de context waarin een vrouw het huis niet mag verlaten, het weinig aannemelijk is dat de meisjes uit verzoekers' dorp elke dag in groepjes van twee of drie naar hun huis en later het huis van de schoonfamilie van verzoekster kwamen om lessen te volgen maar dat de dorpingen niet op de hoogte waren van verzoeksters activiteiten als lerares voor haar neef dit nieuws verspreidde, (vi) van verzoekster een zekere kennis kan verwacht worden, aangezien zij meer dan een jaar lang les gaf aan meisjes in een context waar volgens haar verklaringen niemand naar school gaat wegens het risico gedood te worden, betreffende de algemene situatie op het vlak van onderwijs, dat dit alles behalve het geval is waardoor de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen over haar activiteiten als leerkracht verder ondermijnd wordt, (vii) dat de verklaringen over de lessen die verzoekster gaf aldus niet overtuigend zijn, dat, gezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over de activiteiten als lerares in haar dorp, ook verzoeksters verklaringen over de problemen die zij vanwege deze lessen zou hebben ondervonden – vrees voor vervolging door de taliban en een klacht die door de dorpingen tegen haar werd ingediend – ongeloofwaardig worden geacht, dat verschillende elementen deze conclusie ondersteunen: (a) verzoekster weet niet veel over haar neef die banden heeft met de taliban en zijn activiteiten, dat aangezien het haar neef betreft die in haar dorp woonde en haar in het verleden reeds ten huwelijk vroeg, kan verwacht worden dat zij beter op de hoogte is van zijn banden met de taliban, (b) verzoekers weten niet wie het districthoofd is aan wie volgens hun verklaringen een klacht werd gericht en hebben een gebrekkige kennis over de personen die klacht tegen verzoekster zouden hebben ingediend, (c) dat het weinig aannemelijk is dat de dorpingen opeens, nadat verzoekster meer dan een jaar aan vijftien meisjes uit het dorp les gaf zonder daarvoor een negatieve reactie te hebben gekregen, tegen haar zouden keren omdat haar neef in het dorp verklaarde dat verzoekster de kinderen wilde bekeren tot het christendom, (viii) de verklaringen van verzoekster betreffende de huidige situatie van haar familie weinig plausibel zijn, dat zij na het vertrek uit Afghanistan geen contact meer heeft gehad met haar familie, dat dit te wijten is aan het overhaast vertrekken en er slechts één publieke telefoon is in het dorp waarvan verzoekers het nummer niet hebben meegenomen, dat indien verzoekers Afghanistan hebben verlaten uit vrees voor hun leven, er op zijn minst mag worden verwacht dat zij alles zouden hebben gedaan om in contact te komen met de familie om te weten te komen of zij geen problemen hebben ondervonden omwille van hen.

De commissaris-generaal concludeert dat verzoekers onvoldoende konden overtuigen van het feit dat zij de taliban en de overheid vrezen omdat verzoekster ervan beschuldigd werd de meisjes uit haar dorp te onderwijzen over het christelijke geloof omwille van de onaannemelijke en vage verklaringen en vervolgt dat verzoekers niet hebben aangetoond dat zij een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet hebben, dat de door verzoekers neergelegde documenten de gedane vaststellingen niet kunnen weerleggen.

De commissaris-generaal vervolgt dat Afgaanse asielzoekers ook een beschermingsstatus kunnen krijgen ten gevolge van de algemene situatie in hun regio van afkomst, doch dat verzoekers de commissaris-generaal niet op afdoende wijze konden overtuigen dat zij tot hun vertrek verbleven in het dorp Karez in het district Karez Uruzgan in de provincie Uruzgan.

Verder stelt de commissaris-generaal dat verzoekers hoedanook de precare veiligheidssituatie in het dorp Karez in het district Karez Uruzgan in de provincie Uruzgan kunnen vermijden door zich in de stad Kaboel te vestigen. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekers Dari kunnen lezen en dat verzoekster Dari schrijft, wat de integratie in Kaboel vergemakkelijkt, dat iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aantoonde dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden van zijn land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan, dat vanuit het kader van het asiëldossier bekeken er niets aan verzoekers' terugkeer naar Kaboel in de weg staat, dat het geweld in de hoofdstad Kaboel niet aanhoudend van aard is en eerder gelokaliseerd, dat de impact op het leven van de gewone Afgaanse burger eerder beperkt is en er aldus actueel voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen actueel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van

een gewapend conflict, dat er aldus actueel voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet is.

3.7. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in de beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals onder meer neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.9. Uit verzoekers verweer blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in voorliggend verzoekschrift er niet in slagen om deze weigeringsmotieven ook maar enigszins te ontkrachten. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij echter in gebreke blijven. Immers, in wezen komen verzoekers niet verder dan het herhalen en het bevestigen van hun eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het opwerpen van een aantal niet overtuigende vergoelijkungen voor hun handelwijze en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch daarmee deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten en hun beweerdte vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de in punt 3.6. vermelde bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van

de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.9.1. Waar verzoekers stellen dat het niet onlogisch is dat verzoekster de meisjes kon helpen met lezen en schrijven, dat zij het zelf had geleerd van haar vader en dus wist hoe zij het aan iemand moest bijbrengen, dat zij daarenboven haar vader altijd om tips kon vragen, dat het evident lijkt dat indien zij zich intensief bezighield met deze meisjes gedurende twee uur per dag en dit een jaar lang dat zij hen iets kon bijbrengen, aangezien het toch een uitgebreide periode betreft, dat het Commissariaat-generaal de manier van lesgeven blijkbaar te algemeen en onvoldoende vindt, dat verzoekster moeilijk haar volledig lesplan kon weergeven, dat zij heeft verteld welke methode zij gebruikte, dat blijkt dat zij op basis van herhaling haar leerlingen iets bijbracht, dat men uiteindelijk iets leert doordat het vaak herhaald wordt, dat indien men leerstof wil onthouden het ook vaak moet herhaald worden zodat het opgenomen wordt in het geheugen, dat men ook niet weet of de ouders van deze kinderen zich thuis nog bezighielden met het lezen en schrijven, dat indien men twee uur per dag een jaar lang intensief opgevolgd wordt en de ouders dan nog eens thuis de meisjes helpen met het lezen en schrijven het evident lijkt dat de meisjes iets opstaken van deze lessen, beperken zij zich dus tot het herhalen en bevestigen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het opwerpen van niet overtuigende vergoelijkungen en het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal. Bovendien stelt de Raad vast dat uit het gehoorverslag van verzoekster van 9 augustus 2012 blijkt dat zij zelf reeds stelde dat zij niet echt goed kan schrijven (gehoorverslag verzoekster CGVS, p. 7), wat aansluit bij de bevindingen en motieven van de commissaris-generaal dat het *'weinig geloofwaardig is dat u in staat zou zijn kinderen te leren lezen en schrijven aangezien u zelf slechts één jaar, tussen uw zesde en uw zevende, door uw vader onderwezen werd en na dit jaar nooit ander onderwijs genoten heeft (...). Dat er meisjes waren die na uw lessen ook effectief konden lezen en schrijven (...) verbaast, gezien de beperkte opleiding die u zelf genoot'*.

3.9.2. Waar verzoekers menen dat de verklaringen van verzoekster overduidelijk verkeerd werden geïnterpreteerd, dat het evident is dat de dorpsgenoten die hun kinderen naar verzoekster stuurden, effectief weet hadden van de lessen, dat aangezien zij in het geheim les gaf, zij niet kan weten of alle dorpsgenoten of de mullah hiervan op de hoogte waren, dat dit zal afhangen van hoeveel rondverteld werd in het dorp en dat gezien het feit dat vrouwen normaal het huis niet mogen verlaten het overduidelijk is dat enkel de vrouwen dit in het geheim aan elkaar zullen doorvertellen, zodat het niet algemeen geweten zou zijn dat deze meisjes hun huis verlaten, dat door het feit dat de vrouwen het huis niet mogen verlaten en dat het lesgeven dus stil moest gehouden worden, het logisch is dat de activiteiten van verzoekster niet algemeen geweten waren in het dorp totdat haar neef dit had rondverteld, slagen zij er niet in de motivering *'dat gezien het feit dat vrouwen het huis niet mogen verlaten, het weinig aannemelijk is dat de meisjes naar verzoekster thuis gingen en later naar het huis van de schoonfamilie om les te volgen en dat het ongelooftwaardig is dat de andere dorpsgenoten niet wisten dat verzoekster les gaf alvorens haar neef geruchten verspreidde en zeker aangezien verzoekster leerlingen kreeg op basis van mond-aan mondreclame'*, te weerleggen.

3.9.3. Ook aangaande de betrokkenheid van verzoekster bij de algemene situatie op het vlak van onderwijs, beperken verzoekers zich tot het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal en het opwerpen van niet overtuigende vergoelijkungen, meer bepaald het niet (mogen) verlaten van het huis, het verkrijgen van informatie van 'horen-zeggen' en het feit dat verzoekster geen officiële leerkracht is en hierdoor niet van alles op de hoogte is als een werkelijke officiële leerkracht die lesgeeft in een school zou zijn, doch slagen er niet in de concrete motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen. Dienaangaande stelde de commissaris-generaal immers terecht dat *'Aangezien u meer dan een jaar lang les gaf (...) aan meisjes in een context waar volgens uw verklaringen niemand naar school gaat vanwege het risico gedood te worden (...), kan van u een zekere kennis over of betrokkenheid bij de algemene situatie op het vlak van onderwijs verwacht worden.'*

Waar verzoekers nog menen dat aangezien verzoekster thuis les gaf en niet op een school, het niet nodig was dat verzoeker weet had van scholen die in brand gestoken werden, dat indien hij weet zou hebben dat huizen, waar thuislessen gegeven werden in brand werden gestoken, hij waarschijnlijk wel zou moeten weten om welke huizen het gaat, dat het voor hem niet belangrijk is te weten welke scholen exact in brand werden gestoken, aangezien hij toch weet dat zijn vrouw daar zeker niet aanwezig was, kunnen zij niet overtuigen. Immers ook van verzoeker kan, gelet op de activiteiten van zijn vrouw als lerares, indien voormeld feit op enige waarheid berust, een zekere kennis over of betrokkenheid bij de algemene situatie op het vlak van onderwijs verwacht worden, zodat in redelijkheid kan verwacht

worden dat verzoeker ook iets weet over scholen in het algemeen, hoewel zijn echtgenote enkel thuis onderwijs gaf.

3.9.4. Waar verzoekers stellen dat verzoekster zeker weet dat haar neef banden heeft met de taliban omdat zijn vrouw haar dit verteld heeft, dat het blijkt dat haar neef vaak met de leden van de taliban op stap gaat en zijn vrouw hierover geklaagd heeft bij haar, dat zij niet exact weet welke functie hij heeft bij de taliban, maar wel dat hij geaffilieerd is met de taliban en dat het ook zo is dat hij soms samen met de taliban op stap ging, slagen zij er niet in de motieven aangaande verzoekers gebrekkige kennis over de banden die de neef had met de taliban, te weerleggen. Zij beperken zich tot het herhalen van eerder geuite verklaringen en het opwerpen van blote beweringen.

3.9.5. Waar verzoekers stellen dat verzoekster had opgevangen dat handtekeningen werden verzameld om klacht tegen haar in te dienen, dat zij enkel de informatie kan meedelen die zij heeft ontvangen, dat zij niet exact kan weten hoeveel klachten er werden ingediend tegen haar of wie allemaal klacht heeft ingediend, aangezien dit gegevens zijn die het districthoofd heeft, dat het feit dat hij dit niet heeft meegedeeld aan haar verzoekster geen schuld aan heeft, kunnen zij niet overtuigen. Immers stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekers het motief dat noch verzoekster, noch haar echtgenoot, weten wie het districthoofd is bij wie de dorpelingen de klacht neerlegden, niet betwisten. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekers zich opnieuw beperken tot het herhalen van de verklaringen die zij reeds aflegden tijdens het interview. Het enkel stellen dat hen geen schuld treft dat zij de gegevens omtrent de klacht(en) niet kennen doordat zij hiervan niet op de hoogte werden gesteld, volstaat niet om het motief dat een gebrekkige kennis omtrent de personen die klacht indienden tegen verzoekster de geloofwaardigheid van de aangehaalde vrees door de autoriteiten te worden terechtgewezen, te weerleggen. De desinteresse in deze gegevens strookt immers niet met de vrees voor vervolging uitgaande van de autoriteiten omwille van deze klacht.

3.9.6. Ook verzoekers kritiek op het motief van de bestreden beslissingen dat het ook ongeloofwaardig is dat de dorpelingen hun meisjes meer dan een jaar les bij verzoekster lieten volgen en dan plots klacht indienen tegen verzoekster op basis van geruchten die haar neef verspreidt, dat de ouders toch op de hoogte moeten geweest zijn van welke lessen zij kregen en tegen het gerucht moeten gereageerd hebben, kan niet overtuigen. Immers stellen verzoekers zelf ter gelegenheid van hun inleidend verzoekschrift dat dat zij niet begrijpen waarom zij niet eerst met verzoekster zijn komen praten over de problemen. Waar verzoekers nog denken dat de vader van verzoeksters neef de dorpelingen heeft aangezet om klacht in te dienen en dat de dorpelingen waarschijnlijk zelf bang waren voor de consequenties van het gerucht dat verzoekster de kinderen les gaf over het christendom, beperken zij zich tot blote beweringen, die bovendien *a posteriori* verklaringen betreffen, die dan ook geenszins van die aard zijn dat ze de motieven van de bestreden beslissingen kunnen ontkrachten.

3.9.7. Aangaande motivering van de bestreden beslissingen op het punt dat de verklaringen van verzoekers betreffende de huidige situatie van de familie weinig plausibel is, komen verzoekers niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen zonder de concrete motivering '*Indien u in Afghanistan werkelijk zou vrezen voor uw leven, dan mag op zijn minst van u verwacht worden dat u er alles aan zou gedaan hebben om op eender welke manier terug in contact te komen met uw familie om te weten te komen of zij geen problemen hebben ondervonden omwille van u*', te weerleggen. Met de stelling dat het ook zo is dat de communicatiemogelijkheden in Afghanistan zeer beperkt zijn en de bereikbaarheid zeer slecht is en het hierdoor tot nu toe niet mogelijk is geweest om haar familie te contacteren, wat zij uiteraard ten zeerste betreuren, tonen verzoekers immers geenszins aan een poging te hebben ondernomen contact op te nemen met de familie.

3.10. Zoals reeds gesteld kan het voordeel van de twijfel slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, *in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet het geval is.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.11. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekers, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden

gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.12. Inzake verzoekers' argumentatie dat het overgrote deel van het geweld gericht is op specifieke doelwitten, dat het bijgevolg niet uitgesloten is dat zij bij terugkeer niet onder handen zullen worden genomen door de taliban op basis van het gerucht dat verzoekster meisjes wilde bekeren tot het christendom en dat het ook onzeker is of zij kunnen rekenen op de bescherming van de overheid aangezien er klachten werden neergelegd tegen verzoekster waarin zij beschuldigd werd van het bekeren van meisjes tot het christendom en inzake verzoekers' argumentatie over de doodstraf, meer bepaald dat verzoekster er valselijk van beschuldigd wordt dat zij meisjes wil bekeren tot het christendom en dat in Afghanistan het strafbaar is met de doodstraf om een ander geloof dan de islam te belijden, wijst de Raad er opnieuw op dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof kan worden gehecht, zodat zij niet dienstig kunnen verwijzen naar een mogelijke vervolging door de taliban en de overheid omwille van het beschuldigd worden van het bekeren van meisjes tot het christendom.

3.13. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.14. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van verzoekers redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij in dat deel van het land blijven. Hierbij geldt als voorwaarde dat verzoekers toegang moeten hebben tot dat deel van het land en er zich moeten kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. De commissaris-generaal stelde dienaangaande terecht dat *'Uit uw verklaringen blijkt immers dat u en uw echtgenoot, ondanks het feit dat geen van beiden formeel onderwijs genoten heeft, Dari kunnen lezen en dat u bovendien ook Dari schrijft (CGVS echtgenoot pp.10,11), hetgeen een integratie in Kaboel vergemakkelijkt. Daarnaast wordt geoordeeld dat iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan.'* Verzoekers' argumentatie dat het feit dat zij asiel hebben aangevraagd niet tegen hen mag worden gebruikt, dat zij enkel hun rechten hebben benut alsook dat het niet evident is als landbouwer in een stedelijk gebied te gaan wonen, kan niet leiden, gelet op de voorgaande terechte motivering van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekers niet in de mogelijkheid verkeren zich in Kaboel te hervestigen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kaboel geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40).

3.15. Verzoekers menen dat de veiligheidssituatie in Kaboel niet zo veilig is als de commissaris-generaal beweert.

De commissaris-generaal motiveert dienaangaande als volgt:

"Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bremmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

3.16. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal geenszins onredelijk te werk gaat door op grond van voormelde gegevens, die allen steun vinden in het administratief dossier, waarbij weliswaar het risico voor burgers niet geheel uitgesloten maar eerder beperkt is, te concluderen dat er geen sprake is van willekeurig geweld. In zoverre verzoekers verwijzen naar de uiteenzetting in het algemeen ambtsbericht Afghanistan van juli 2012 over de provincie Kaboel (Centraal Afghanistan), is deze verwijzing niet dienstig daar uit de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat verzoekers over een intern vestigingsalternatief beschikken in de hoofdstad Kaboel. Omtrent de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel stelt het ambtsbericht, zoals verzoekers ook aangeven, dat het algemene beeld van de stad Kaboel relatief veilig en beschermd is ten opzichte van de andere gebieden in Afghanistan, dat er effectief veel meer politiemachten in Kaboel zijn dan voorheen, dat er toch nog aanvallen zijn van de taliban die erop gericht zijn psychologische druk uit te oefenen en te laten zien waartoe zij in staat zijn en er toch enkele high profile aanvallen waren die in de hoofdstad plaatsvonden. Het algemeen ambtsbericht Afghanistan van juli 2012 waarnaar verzoekers in hun inleidend verzoekschrift verwijzen en voorbeelden uit aanhalen is aldus niet van die aard dat het een ander licht werpt op de beoordeling van de actuele situatie in Afghanistan, Kaboel door de commissaris-generaal.

3.17. In zoverre verzoekers verwijzen naar het algemeen ambtsbericht Afghanistan van juli 2012 in het derde middel en hieruit besluiten dat zij het risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon doordat er willekeurig geweld is in Afghanistan ten gevolge van een gewapend conflict, alsook erop wijzen dat er een immense corruptie is in Afghanistan, dat Afghanistan op plaats 180 van de 183 landen staat, wat dient te blijken uit het door hen toegevoegde stuk 3 betreffende de 'corruption-index' en dat hieruit volgt dat de overheid in Afghanistan verzoekers niet kan beschermen, stelt de Raad vast deze informatie geenszins aantoon dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich beroept

onjuist zou zijn. De vermelde passages uit het voornoemde algemeen ambtsbericht en het stuk betreffende de 'corruption-index' beschrijven immers het gewapend conflict in Afghanistan en de corruptie in Afghanistan, waarbij echter geen rekening wordt gehouden met regionale verschillen. De aangehaalde passages en informatie uit het bijgevoegde voornoemde ambtsbericht en het bijgevoegde stuk betreffende corruptie, zijn aldus niet van dien aard om de voorgaande analyses te ondergraven. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoekers geen concrete informatie bijbrengen waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

3.18. Gelet op voormelde rechtspraak, de richtlijn van het UNHCR en de informatie over de veiligheidstoestand in Kaboel stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal terecht vaststelde dat verzoekers in de stad Kaboel over een veilig binnenlands beschermingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op de terechte beslissing van de commissaris-generaal dat verzoekers over een veilig vestigingsalternatief beschikken in Kaboel, is hun verwijzing naar en hun argumentatie over de veiligheidssituatie in de provincie Uruzgan evenmin dienstig. De twijfel die de commissaris-generaal uit ten aanzien van verzoekers' verblijf in het dorp Karez, betreft dan ook een overtollig motief, zodat de eventuele ontbrekende feitelijke grondslag van dit motief de geldigheid van de overige motieven van de bestreden beslissing niet kan aantasten.

3.19. In hoofde van verzoekers kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden in aanmerking genomen.

3.20. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

3.21. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (vaste rechtspraak RvS, zie onder meer: RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoekers kregen de kans om in hun vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen op een individuele wijze beoordeeld en heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal onzorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden volgehouden. Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, in gebreke zijn gebleven.

De middelen zijn ongegrond.

3.22. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER